

Autor: Andrew Joyce

„Tíha židovského vykořisťování je nesmírná a její škodlivost nezná hranic... Hlásáme-li revoluci, a jedině revoluci proti šlechtě, jak bychom mohli bránit Židy?“ Ukrajinský komunistický revolucionář, 1876. 1]

Dále k severu, těsně u silnice, stojí hostinec. Až v počátku tohoto století byl zde malý krámeček, kterému se říkalo židovna, nevím, zda proto, že majitelem byl žid Sedláček, nebo proto, že se tam prodávala kořalka, což bývalo jakousi privilegií židů. (Zdroj: Oficiální stránky Obce Ohnišťany)

V měsících bezprostředně po své korunovaci roku 1189 byl Richard I. Lví srdce uvědoměn o posilujících protižidovských náladách mezi anglickým lidem. Příčinou nechuti byla dlouhá desetiletí všudypřítomné lichvy, zabírání pozemků, společenské nerovnosti a toho, co historik Robert Chazan popsal jako „de facto královskou ochranu“ Jindřicha II. 2] Král Richard, také díky nejisté pevnosti své vlády, byl ochoten naslouchat hlasu lidu a zakázal Židům zúčastnit se oslav korunovace ve Westminsterském opatství. Lid zprávu o zákazu přivítal, angličtí Židé však byli hluboce znepokojeni. Rozhodnutí vnímali jako projev oslabení svého životně důležitého vztahu s elitami. Ten, zejména pak ochrana poskytovaná židovským lichvářům, byl naprosto zásadní pro nerušené pokračování židovských finančních praktik, velice nepřátelských k nižším vrstvám. Bez této ochrany by pozice Židů v Anglii se stala neudržitelnou. Proto v zoufalé snaze odvrátit oslabení vlastního vlivu dorazila k branám Westminsterského opatství v den korunovace skupina předních Židů s bohatými dary a medovými jazyky. Bylo to však marné.

Židovská delegace nedostala od šlechticů a úředníků povolení vstoupit a za křiklavé porušení královského nařízení byli svlečeni a zbičováni. Protože byl trest vykonán veřejně, mezi rolníky se začaly šířit zvěsti, že nový král odsouhlasil všeobecnou akci proti Židům a že se královská elita přidala na stranu lidu. V následujících dnech byly vypáleny luxusní židovské domy a obsazeny hrady chránící židovské seznamy dlužníků, které podlehly ohni. Tyto činy se však opíraly o předpoklad, že mají podporu elit, což nebyla pravda. Očekávání lidu byla neobřadně rozdrčena. Richardův zákaz účasti Židů byl pouhý propagandistický akt, který mu měl získat přízeň poddaných, a ke zbičování delegace došlo bez jeho vědomí. Ve skutečnosti však byl nový král ve spárech mamonu stejně pevně jako jeho předchůdci. Když přišlo na lámání chleba, ukázali se rolníci – na rozdíl od „jeho“ Židů – jako postradatelní. Richard nechal bez odkladu zadržet a popravit vůdce protižidovských akcí, včetně těch, kteří poničili židovský majetek nedopatřením. Následně vydal rozkazy „anglickým šerifům, aby do budoucna zabránili dalším podobným činům.“ 3] Po tomto rozdrčení lidové vůle angličtí Židé znovu nerušeně požívali pečlivé královské ochrany, dokud se „Lví srdce“ nevydal do Palestiny s Třetí křížovou výpravou – ironicky ve snaze osvobodit cizí zemi zpod nadvlády „nevěřících.“ Celá záležitost nám může posloužit jako dokonalá ilustrace staletého symbiotického vztahu Židů a našich rodilých elit i leitmotivu parazitického kapitalismu, který obě strany spojuje.

Dnes píšeme rok 2016 a v tomto ohledu se změnilo jen málo. A co víc, ve zprávách se se nám v souvislosti s chráněnými Židy a trpícím lidem objevuje nové Lví srdce. Coby jeden z horších políčků následujících po expozé zběsilého parazitismu neblaze proslulého **Philipa Greena** na penzijních fondech **British Home Stores (BHS)** působí zpráva, že tento židovský miliardář si nedávno pořídil svou třetí luxusní jachtu, příhodně pojmenovanou *Lví srdce*. Zatímco se Green na jachtě za 150 milionů dolarů v poklidu plaví Středomořím, více než 20 000 bývalých zaměstnanců BHS tráví své dny v chmurách, jestli někdy uvidí důchody, na které si střádali celý svůj produktivní život. Reakce elit na tuto tragickou a pobuřující loupež velkého formátu postrádala zanícení a – podobně jaké prvotní gesto Richarda Lví srdce – omezila se na pouhá prázdná propagandistická gesta. Vyšetřovací parlamentní výbor nedávno Greenovy aktivity označil za „systematické plenění“ kdysi vzkvétajícího podniku a svůj banální výlev uzavřel slovy, že Greenova sága byla ztělesněním „nepřijatelné tváře kapitalismu.“ Aby naprostou bezvýraznost prohlášení o do nebe volajících zločinech tohoto predátora nejvyššího kalibru politici dovršili, dodali, že „jeho reputace pro obchodní zdatnost, za niž získal svůj rytířský stav, není příliš podložena.“ Toto mdlé kárání završila premiérka Theresa Mayová šaškovským a prázdným prohlášením, že chce „zreformovat kapitalismus.“

Nápadná je mezi těmito obvyklými stížnostmi o „nenasytných korporacích“ a „selháních kapitalismu“ absence skutečného zájmu o Greenův případ ze strany krajní levice. Pochopitelně se najdou překážky, největším dílem spojené se současnou nadvládou kulturního marxismu nad jeho ekonomickým protějškem v mozcích dnešních levičáků. **Západní socialisté dnes neúnavně - a z ekonomického hlediska kontraproduktivně - asistují vládám při jejich snaze zaplavit naše země lacinou pracovní silou z dovozu. Moderní levice tak hraje klíčovou roli při snižování úrovně mezd, životních podmínek a veřejných služeb pro dělnickou třídu, jejíž zájmy údajně hájí.** Mezi morálně ideologickými levicovými taženími z poslední doby bychom našli i boj za uzákonění sňatků osob stejného pohlaví, otevírání všemožných „antirasistických“ podniků a prostorů, vytvoření a expanzi militantního černošského hnutí Black Lives Matter – tedy nic, z čeho by měli domácí dělníci jakýkoliv užitek.

Sečteno a podtrženo moderní levice zdá se opustila svou oblíbenou floskuli, podle níž dovršení „třídního boje“ skoncuje se všemi „kapitalismem vytvořenými předsudky.“ „Třídní boj“ tak musel ustoupit vyššímu poslání společenské „reformy,“ prokazatelně cizorodému impulsu, který bělošské pracující vrstvě nevyhnutelně škodí.

Nezájem levice o Greenův případ a mnoho podobných jemu podobných má však i hlubší důvody. Skutečně - jakmile temeno „nepřijatelné tváře kapitalismu“ až příliš často pokrývá jarmulka, naši někdejší třídní bojovníci a zastánci dělného lidu nevyhnutelně skloní hlavy a začnou nervózně šoupat nohama. Když list *Socialist Worker* před nedávnem psal o nejnovějších odhaleních z britského *Sunday Times* Rich List (seznam bohatců novin *Sunday Times*), pečlivě opomněl zmínit, že asi polovina z 25 nejbohatších „Britů“ jsou ve skutečnosti Židé, Arabové a Indové. Nezazněla ani skutečnost, že Židé jako Philip Green mají v rukou více než 22% domněle „britských“ miliard, přestože tvoří pouhého **půl procenta** obyvatelstva Británie. **Spíše než odsudek „britského“ kapitalismu seznam bohatců vrhnul světlo na dusivé sevření chapadel mezinárodního bankovníctví a tyranidu**

neproduktivních zahraničních spekulantů.

Podobně pozoruhodná, ale doposud neprobádaná, je otázka zjevné etnické spolupráce uvedených židovských miliardářů a jejich nepřehlédnutelné zastoupení v análech zločinnosti „bílých límečků.“ Tak například první na seznamu – bratři Reubenovi – mají **bohaté a propletené obchodní vztahy** s ostatními židovskými miliardáři na seznamu, včetně oligarchů-parazitů jako je **Roman Abramovič**. A to vůbec nebereme v potaz jejich velice dobře zdokumentované napojení na další židovské podvodníky, jako jsou třeba „Američané“ **Marc Rich** nebo **Pincus Green**. **Těžko pak najít mezi těmito „Brity, „Iráčany,“ „Rusy“ a „Američany“ jiné podobnosti - spojuje je „pouze“ jejich judaismus, finanční zločiny, vykořisťování dělníků a krajní nechuť platit daně.** Opravdu britští miliardáři ze seznamu pak neprojevují žádné známky vytváření „kapitalistických klik“ neplatičů daní a zločinů. Jde buď o šlechtické držitele zděděného bohatství jako **vévoda z Westminsteru** nebo vysoce tvůrčí meritokraty jako **Sir James Dyson**.

Marxisté by se pochopitelně bránili argumentem, že vystupují proti všem „šefům“ bez ohledu na jejich národní i etnickou příslušnost. Na moment se však zamysleme, jaké intelektuální úsilí je třeba vynaložit, aby člověk mohl přehlédnout skutečnost, že napříč dějinami přispívali k „nepřijatelné tváři kapitalismu,“ proti níž nežidovští socialisté údajně tolik brojí, největším dílem právě Židé. Tato záměrná nevědomost a její společník – mlčení – vytvořily stav, kdy se samozvaní obránci lidu ve skutečnosti stali hlasitými propagátory ekonomického, duchovního a konečně i fyzického zničení lidu.

Nevyhnutelně to vede k celé řadě otázek.

Co vlastně mladí „rudí“ radikálové vědí o židovských dějinách? Jak si je vykládají? Jakým způsobem jim je vyložil někdo jiný? Při pokusech blíže se podívat na povědomí a názory na židovskou otázku mezi průměrnými „rudými“ radikály člověk rychle narazí na absenci organizovaných diskusních fór. Nežidovská krajní levice postrádá sílu přesvědčení i energii, což je vidět i na její nesystematické komunikaci. Co do velikosti je sekce **Redditu r/socialism** asi největším krajně levicovým diskusním fórem; jeho čísla však blednou v porovnání s nacionalistickými protějšky. Diskusní fórum **RevLeft** (svého času označované jako „rudý Stormfront“) i subfórum **Redditu r/communism** mají asi desetkrát méně registrovaných členů než jejich etnicky nacionalistické obdoby, a v návštěvnosti je pak rozdíl ještě propastnější, asi dvacetinásobný. Když odhlédneme od statistik návštěvnosti, nijak astronomické zřejmě nebude ani odhodlání účastníků, což asi nejjasněji vykresluje opakované problémy vybrat každý měsíc prostředky na provozní náklady ve výši 110 dolarů (tento měsíc jim zatím chybí čtyřicet dolarů). Horko těžko vybrat od 23 000 registrovaných 110 dolarů – velice názorná ironie ve skupině jednotlivců, jejichž bojovým pokřikem je „redistribuce bohatství“ (*share the wealth*). A skutečně, několik členů fóra **RevLeft** otevřeně napsalo veřejně přístupné příspěvky, v nichž vyjadřovali své rozhořčení nad tím, že „kapitalističtí agenti“ ze **Stormfrontu** mezi sebou každý měsíc bez větších obtíží vyberou více než šedesátinásobek obsahu společné kasičky **RevLeftu**.

Nalezneme však i další odlišnosti. Z mého srovnání krajně levicových debatních skupin se

zjištěními z práce Setha Stephens-Davidowitzze „*The Data of Hate*,” bylo především z kvality a témat příspěvků zjevné, že zatímco věkový profil lidí v levicových skupinách i na Stormfrontu se příliš neliší, druhá skupina vykazuje znatelně vyšší úroveň vzdělání i znalostí. Repertoár diskusních vláken levice je dosti omezený a repetitivní, což naznačuje, že tamější uživatelé nejsou „závisláci na politickém zpravodajství,” jak Stephens-Davidowitz popsal uživatele Stormfrontu. Mladí levičáci tedy zdá se nejsou tak sečtělí nebo je tolik nezajímá aktuální dění. Z pročitání levicových fór také vysvítá zřetelně nižší stupeň pochopení fungování moderní politiky. Když tyto poznatky shrnu, je jasné, že z pohledu metodologie bude každý badatel při svém výzkumu na toto téma zřejmě pociťovat nedostatek materiálu.

Debaty o Židech a antisemitismu, ať už historické či teoretické, se tak omezují na hrstku vláken v redditovém fóru *r/communism*. Byl jsem tím poněkud překvapen, protože i hlavní proud historiografie všeobecně uznává, že Židé hráli mezi původci revolučního socialismu 19. století naprosto zásadní úlohu. 4] Historik Židů Paul Johnson píše, že i samotný komunismus vzešel z „nesmírné schopnosti [Karla Marxe] nenávidět,” že jeho metodologie byla „plně rabínská“ a že celé jeho učení bylo „hluboce zakořeněno v židovském apokalyptismu a mesianismu.“ 5] Jelikož se kritika revolučního socialismu – včetně kritiky zevnitř komunismu samotného – za poslední více než století velice často a podrobně zabývala těmito kořeny, zdá se pozoruhodné, že se dnešní rudí radikálové tomuto tématu nevěnují ve větší míře.

Debaty, které se o antisemitismu na *r/communism* vedou, se navíc odehrávají na dosti povrchní úrovni. Někdy to působí záměrně, jako projev takřka hmatatelného odporu k jakémukoliv smysluplnému zkoumání daného předmětu. Když se tak například jeden člen fóra zeptal, proč bylo v SSSR nutné trestat antisemitismus smrtí, dostalo se mu prezíravých odpovědí pohybujících se od obnošených floskulí o kořenech rasismu v třídním systému po ještě intelektuálně lenivější „smrt všem antisemitům“. Z celkového tónu debaty ovšem bylo více než zjevné, že se jedná o nevídanou otázku.

V dalším vlákně pak byla vytrvalost antisemitismu v Sovětském svazu – navzdory komunistické revoluci a rozbití třídních předsudků – i Stalinova pozdější podezřívavost k Židům nepřesvědčivě připsána na vrub „kryptokonzervatismu“ sovětské společnosti.

A konečně příspěvek volající po informacích a faktech k „**zuřivé konfrontaci a vyvrácení antisemitismu**“ se dočkal pouhých osmnácti odpovědí. Ani jediná z nich se nezabývala vyvrácením byť jen jediné „antisemitské“ teze, a to vše i přes pobídku jednoho z účastníků diskuse, který napsal: „Coby židovský komunista snahu tohoto soudruha velice oceňuji.“ Na *r/communism* nenajdeme odkaz na jediné dílo o židovských dějinách, ať už mainstreamové či ne. 6]

Na RevLeft se o Židech a antisemitismu hovoří podstatně častěji. I když poněkud sofistikovanější, i tyto diskuse jsou plné nepřesného výkladu dějin a argumentů snadno vyvrácených historickými událostmi. Podívejme se například na vlákně založené za účelem „vyvrácení teorie o židobolševicích.“ Teorie prý vznikla následkem „nahodilé historické skutečnosti, že Židé byli nepřiměřeně zastoupeni jak mezi finančními kapitalisty, tak zejména mezi utlačovanými dělníky a rolníky.“ **Když na moment odhlédneme od ochoty rudých**

radikálů a židovských apologetů vydávat „historickou nahodilost“ za vážně míněný intelektuální argument, do jaké míry lze vůbec označit Židy v carské východní Evropě za „obzvlášť utlačované dělníky a rolníky?“

Moderní historiografie ve skutečnosti plně vyvrátila teorii o židovském proletariátu v Rusku, Polsku a Litvě 19. století. Dnes už víme, že tento mýtus byl zpopularizován a šířen od zrodu Sovětského svazu, kde – jak to vyjádřil jeden historik – „nebylo jednoduché psát o klíčové židovské úloze“ při vykořisťování rolníků. 7] Toto tabu bolševici kulturně a politicky vynucovali proto, aby mohli přepsat dějiny a vykreslit obraz Židů a dělníků coby spoluobčů cara a šlechty.

Profil židovské a rolnicko-dělnické ekonomické činnosti a postavení se ale vždy radikálně lišil. *Yankel's Tavern: Jews, Liquor, and Life in the Kingdom of Poland* patří k těm zajímavějším titulům na téma židovských dějin, které v posledních letech vydalo nakladatelství Oxford University Press. Historik Glenn Dynner v knize popisuje, jak po skoro tři století Židé ovládali městský a polo-městský život ve východní Evropě, když z drtivé většiny provozovali hostince, kde se podával alkohol, a zároveň půjčovali peníze. Dynner vykresluje, jak podle vzorce známého z mnoha různých míst a časových období, včetně Anglie za vlády Richarda Lví srdce, místní šlechta provozovala monopoly, přičemž umožnila „Židovi... těžit z jedinečných příležitostí posloužit aristokratovi, především pronájmem a provozem jeho hospod a palíren. Tento scénář převládal na všech dříve polských a litevských územích pod carskou správou.“ 8] Šlechta Židy vybízela k predátorským praktikám vůči rolníkům a ti na oplátku získali „výsady, ekonomické příležitosti a ochranu.“ 9] Rolníci ovšem „zůstali nevolníky.“ 10]

Ve skutečnosti mezi zvelebiteli půdy a Židy nebylo společné řeči. Dynner cituje v jidiš písničce S. Y. Abramovitshe (1835–1917): „Trhy a obchody, obchodníci a prostředníci, hospody a hostince, všechno bylo židovské.“ 11] Vesničané obdělávali okolní pole a často byli vybízeni, aby své skromné peněžní prostředky utráceli v židovských hostincích, kde si svým opilstvím a z něj plynoucími dluhy zničili život – to vše ku prospěchu Židů a sobeckých elit. Východní Evropa byla podle Dynnera vybudována na „mezietském obchodním systému,“ jehož součástí byla také „symbióza mezi pozemkovou šlechtou a židovskými obchodníky.“ 12] Podobně jako výroba a velkoobchod s alkoholem, který v podobě vína tak dlouho přitahoval francouzské Židy, 13] umožňoval východoevropský systém zvaný *arenda* „ještě těsnější symbiózu mezi šlechtou a Židy.“ V rámci tohoto systému „urození vlastníci půdy pronajímali své mlýny, výběr daní a hospody takřka výhradně Židům.“ 14] Úryvky z dobových záznamů ukazují asi 94% východoevropských hostinců v prokazatelně židovských rukou. 15] Mnozí Židé vykořisťováním rolníků „nesmírně zbohatli“ a velká část z nich své bohatství napumpovala do chasidské komunity. 16] **Tak se peníze odňaté nežidovským pracujícím dostaly do židovského společenství založeného na naprostém odmítnutí produktivního zaměstnání.**

S postupujícím časem se proreformně smýšlející úředníci stále častěji zaobírali myšlenkou emancipace rolníků a rozšíření jejich ekonomických práv. To bylo v přímém rozporu se zájmy „pansko-židovského spojenectví“ (Dynner) a šlechta se rozhodla „zasáhnout u úřadů ve prospěch ‚svých‘ Židů.“ 17] Šlechtici a Židé nestáli o vylepšení životních podmínek rolníků,

ale o jejich poslední kopějku. V mnoha oblastech tak obyvatelé nesměli kupovat alkohol nikde jinde ani vyrábět vlastní, jinde pak nákup alkoholu od Židů dostali nařízením od pána. Tato praxe umožnila pánům, aby zbavili rolníky všech „přebytečných“ peněz, které se jim nějak povedlo ušetřit a Židé jim v tom dle Dynnera byli „plně nápomocni.“ 18] Židé se také zabývali půjčováním peněz – na úrok. Prostřednictvím rolnických dluhů se Židům podařilo nabýt nesmírné množství drobného majetku dělníků a farmářů, díky čemuž se mohli jejich synové snadno pustit do podnikání s použitým nábytkem a zastavárenství. V té se říkalo, že Židé mají dokonalý přehled o veškerém rolníkově majetku, „každém snopu na poli a každé krávě ve stádu.“ Podle lidové moudrosti „sedlák pije v hospodě a Žid ho ničí.“ 19] Podle pruské zprávy o nově získaných územích z roku 1844 „židovské ekonomické a profesní zvyklosti, zejména v oblasti kramářství a prodeje alkoholu, stále škodí nižším vrstvám obyvatelstva.“ 20]

Ne všichni příslušníci elit se však ke svému lidi obrátili zády. Roku 1802 pruský král **Fridrich Vilém III.** v dopise polskému šlechtici vyjádřil svou nespokojenost nad tím, že ve svých hostincích s pomocí židovských nájemců zneužívá své rolníky. 21] V roce 1821 ukrajinský guvernér princ **Nikolaj Repnin-Volkonský** vykázal Židy z **Černigova** a **Poltavy**, jelikož „někteří vlastníci půdy, koupení židovskými penězi, Židy bezohledně ochraňují... Protože neberou v potaz blaho svých rolníků, chtějí pro své vlastní sobecké výhody mít Židy v zemi, aby skrze ně vydělávali.“ 22] Velkorysejší státní představitelé mezitím tvrdě pracovali na dlouho očekávaném zrušení nevolnictví.

To podle názorů historiků pozici Židů oslabilo, což jasně ukazuje na odlišnost jejich zájmů a prostého lidu. Židovští historici se usilovně snaží ukázat, jak emancipace nevolníků natlačila celé nižší vrstvy (nyní jakoby zázrakem zahrnující také Židy) z polí do továren. Podle nejnovějších údajů se sice počet židovských řemeslníků v 50. letech 19. století mírně zvýšil, mnohem více se jich ale prostě jen přesunulo do jiných oblastí obchodu. Jen drobným obchodem (malé půjčky, zastavování, prodej použitého zboží) se roku 1897 v Ruské říši věnovalo skoro 40% židovského obyvatelstva. 23] Šlechta, kdysi spolupracující se Židy, nyní bez bezplatné pracovní síly na svých polích začala pomalu upadat. Jejich loajalita Židům se však ukázala jako jednostranná. Dynner popisuje, jak se s jistou zvrácenou spravedlností mnozí šlechtici zadlužili u Židů, v jejichž prospěch nezřídka propadly i jejich pozemky. Po sérii panských bankrotů začala konjunktura židovského obchodu se dřevem. Jak to vyjádřil jeden v jidiš píšící autor: „Hluboké polské lesy úpěly, řídly a padaly do židovských rukou. Klády svazovali do prámů. V létě Židé posílali dřevo po Visle do Německa.“ 24] V témže čase, kdy podle židovských apologetů a komunistických historiků Židé dřeli v továrnách, se podle Dynnera „otázka, zda se půjčováním peněz polskými Židy – které raně moderní historici tolik zlehčují – po zrušení nevolnictví ještě navýšilo, nemůže být dnes kvůli absenci dostatečně spolehlivých dat spolehlivě zodpovězena, ale zdá se, že narostlo opravdu zásadně.“ 25] Zjednodušeně řečeno vyhnalo zrušení nevolnictví Židy z nálevení do mnohem rozmanitější palety kořistnické činnosti.

Židé se nepřipojili k proletariátu, ale zůstali „nepřijatelnou tváří kapitalismu,“ stejně jako jí tak často byli v předcházejících stoletích. Proto bylo období 1890-1945 na východě Evropy poznamenáno takřka nekonečnou sérií konfliktů mezi Židy a góji. Zakrytí a překroucení této etapy bylo jedním z mnoha klamů bolševického režimu, který přežívá mezi mladými rudými

radikály dodnes. Pomocí chytré propagandy – a v některých případech prostého zmasakrování opozice židobolševiky – se věčný nepřítel pracujících zjevil coby jejich ochránce. A tak zatímco dělník dál krvácí, Židé i nadále manipulují levicově smýšlející Nežidy a odvádějí je od jasných vizí skutečných socialistů, jako byli **Wilhelm Marr**, **Adolf Stöcker**, **Georg Ritter von Schönerer**, **Pierre-Joseph Proudhon** a **Alphonse Toussenel**. Není žádnou „dějinnou nahodilostí,“ že Antifašistická akce (AFA), nejmilitantnější křídlo moderní radikální levice, vznikla v Londýně roku 1985 z **Jewish Socialists' Group** (Skupina židovských socialistů) a spřízněných skupin. Netřeba pochybovat o tom, že „ráj dělníků“ slibovaný těmito asiatskými barbary by se příliš nelišil od krvavé lázně **Bély Kuna** nebo ukrajinského **holodomoru**, který na oltář Marxovy „plně rabínské“ doktríny obětoval dvanáct milionů gójských duší.

Někteří naši mladí lidé snad skutečně upřímně chtějí „bojovat proti systému.“ Musejí však otevřít oči a uvědomit si, že nedílnou součástí tohoto „systému“ odedávna byla nesvatá symbióza zrádcovských elit a cizorodého národa. Nemohou tvrdit, že útočí na jednu z hlav **Orthose** a zároveň krmit a laskat tu druhou. **Nemohou být rebely a zároveň sloužit zájmům systému.** Dějiny, fakta i věda vyvracejí jejich otrávenou doktrínu; doktrínu vytvořenou, aby je oslepila, rozdělila, oklamala a nakonec navrátila do nevolnictví, v němž trpěli jejich předkové. Tato doktrína se snaží nahradit současný vykořisťovatelský symbiotický vztah ještě ryzejší formou tyranie. I naše elity jsou v tomto procesu postradatelné a nakonec budou muset i ony uvolnit cestu, tak jako v minulosti, „židovskému proletariátu.“ Nenapadá mě lepší zakončení než slova velkého Alexandra Solženicyna:

Velice rychle se dá prokázat, jak nepřiměřeně – a především s jak nadměrným zápallem – se Židé zúčastnili zneužívání polomrtvého Ruska bolševiky... Rusové nikdy předtím nezažili Židy u moci. Teď se s nimi však setkávají na každém kroku a jejich moc je krutá a neomezená.

Poznámky:

1] S. Wistrich, *From Ambivalence to Betrayal: The Left, The Jews and Israel* (University of Nebraska Press, 2012), str. 187.

2] R. Chazan, *The Jews of Medieval Christendom: 1000-1500* (Cambridge University Press, 2006), str. 160.

3] R.V. Turner & R. Heiser, *The Reign of Richard Lionheart: Ruler of The Angevin Empire, 1189-1199* (Routledge, 2013), str. 92.

4] P. Johnson, *A History of the Jews* (London, 1987), str. 346.

5] Ibid, str. 347.

6] To je podle všeho součástí širšího nepřátelství k vědecké metodě a empiricismu na fóru. V jednom z vláken dal uživatel jasně najevo, že pomocí „přírodních (pseudo)věd se ospravedlňuje rasismus, sexismus a kapitalismus – a zůstávají všeobecně rozšířené.“ Podobně jako u každého kultu je jediným objektivním „důkazem,“ přijímaným uživateli fóra, odkaz na jejich nedotknutelnou doktrínu.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

7] G. Dynner, *Yankel's Tavern: Jews, Liquor and Life in the Kingdom of Poland* (Oxford University Press, 2014), str.

8] Ibid, str. 2-3.

9] Ibid, str. 4.

10] Ibid, str. 3.

11] Ibid, str. 6.

12] Ibid.

13] Ibid, str. 20.

14] Ibid, str. 6.

15] Ibid, str. 16.

16] Ibid, str. 7.

17] Ibid, str. 17.

18] Ibid, str. 26.

19] Ibid.

20] Ibid, str.55.

21] Ibid, str.54.

22] Ibid, str.79.

23] Ibid, str.136.

24] Ibid, str.138.

25] Ibid, str.142.

Článek Andrewa Joyce *On The Left and the Myth of the 'Jewish Proletariat'* vyšel na stránkách *The Occidental Observer* 7. srpna 2016.